

den Libanon en kostelijke kruiden, en strooit ze op onzen doortocht; en spreidt uwe kleëren op de baan; want zij, naar wie mijn hert dorste, is gevonden en komt voorbij!

En beiden stapten; zij, zacht als een sneeuw wit lam, huppelend en stoeiend in de geel-bebloemde groene weiden; hij, voorzichtig en stil, met gespannen blik, als een behoedzaam moederoog wakend over haar leven, hare liefde.

En hij volgde heur: droomend, en uit den hemel rezen smaragd en met goud beslagen wagens met vlammende bergen bespannen, en witte met regenboogkleurige engelen bezongen hunne liefde.

En hij ging heur na, verslonden in grootsche gedachten; en hij knielde voor heur neder; in koortsige drift wilde hij heure hand kussen...

Hij kwam in zijn eigen weer... en... zij was verdwenen.

. . . . .

III.

Ze stond zoo glanzend, als maagdelike sneeuw, goudglinsterende in de zacht en zoete morgendzon.

Bekoorlijk was heur aangezicht, als 'n pas ontloken zuivere lelie; en hare oogen blonken, helder diep als 't blauw azuur, waaruit blinkende stralen drongen van heur hert, zoel, springlevende als de heldere lenteson.